

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 lipca 2015 r.,
wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o zmianę postanowienia Sądu
Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., II UZ 89/14

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 marca 2015 r., II UZ 89/14, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 października 2014 r., odrzucające skargę kasacyjną wnioskodawcy od wyroku tego Sądu z dnia 12 lutego 2014 r. wobec przekroczenia terminu do jej wniesienia. Według ustaleń Sądu Apelacyjnego, wyrok tego Sądu wraz z uzasadnieniem został doręczony wnioskodawcy w dniu 23 lipca 2014 r., stąd nadanie skargi kasacyjnej w dniu 24 września 2014 r. jest spóźnione i powoduje odrzucenie skargi. Rozpoznając zażalenie wnioskodawcy, zarzucające że doręczenie wyroku z uzasadnieniem miało miejsce w dniu 24 lipca 2014 r., Sąd Najwyższy, nie podzielając tego zarzutu, stwierdził, że ze zwrotnego poświadczenia odbioru orzeczenia z uzasadnieniem (k. 130 a.s.) wynika, że nastąpiło ono w dniu 23 lipca 2014 r., co uzasadnia stanowisko zajęte w zaskarżonym zażaleniu postanowieniu Sądu Apelacyjnego.

W piśmie z dnia 6 maja 2015 r. (doręczonym Sądowi Najwyższemu w dniu 11 maja 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy stwierdził, że „Sąd Najwyższy dokonał złej oceny dokumentu dołączonego do zażalenia (...)”, „dlatego zwraca się z uprzejmą prośbą o weryfikację postanowienia i jego zmianę (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie jest dopuszczalny, jako nieoparty na podstawie prawnej i w związku z tym podlega odrzuceniu. Oceniana sprawa została rozpoznana w dwuinstancyjnym postępowaniu i zakończyła się prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego wydanym po rozpoznaniu zażalenia wnioskodawcy w trybie art. 394¹ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Postanowienie o oddaleniu zażalenia jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie zażaleniowej, zaś brak szczególnej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu. Orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu i oczywiście odnosi się to również do postanowień rozstrzygających o zażaleniu na postanowienia sądu apelacyjnego odrzucającego skargę kasacyjną. Niniejszy wniosek więc nie ma oparcia w regulacji prawnej.

Nie może stanowić jej zwłaszcza art. 359 k.p.c., gdyż odnosi się on do postanowień nie kończących postępowania w sprawie, a do tych nie należy postanowienie Sądu Najwyższego oddalającego zażalenie na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną. Niedopuszczalny jest w konsekwencji wniosek o reasumpcję postanowienia Sądu Najwyższego i „jego zmianę”.

Na marginesie jedynie można zwrócić uwagę, że w aktach sprawy (k. 130) znajduje się zwrotne poświadczenie odbioru przesyłki z Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zawierające „orzecz. z uzasad. Termin 12.02. 2014 r.”, skierowane do pełnomocnika wnioskodawcy, której odbiór został potwierdzony w dniu 23 lipca 2014 r.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji.

l.n